

ХРИСТИЯНСКА

МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 4 ГОДИНА XVI 2007 г.

ЦЕНА 0,50 лв.

В БРОЯ

Апостол Стойков
**ПРОЯВЛЕНИЯТА
НА ЛЮБОВТА**

Четете на стр. 3

Някои християни спорят дали Евангелието е по-важно от закона, или е обратното. Всъщност в първата заповед от Декалога се съдържа отговорът.

ДА НЯМАШ ДРУГИ БОГОВЕ ОСВЕН МЕН

от Туай Гибсън

Първата от десетте Божии заповеди съдържа сладка тайна. Това не е тайна, която Бог е възнамерявал да пази от нас; ние сами я пазим от себе си. Тя си е там през цялото време, на най-видното място. Тайната, за която говоря, е „Евангелието“ - библейската дума за „добрите новини за това, което Бог направи за нас в Христос“. Като открито, но незабелязано съкровище, изкупителната любов на Бога е изложена видно в първата заповед, но някак си сме я пропуснали. *Продължава на стр.7*

„Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите...“

В пиесата си „Без изход“ Жан-Пол Сартър изразява своята представа за ада. Две жени и един мъж, обречени на вечна смърт, влизат в стая, където не ги заплашват изтезания. Но те са осъдени да останат тук завинаги заедно - без да спят, без дори да мигнат. И тримата започват с лъжи за миналото си. Мъжът се преструва на герой от революцията. Всъщност той е убит при железопътна катастрофа, след като е предал другарите си и се е опитал да избяга. Животът на жените пък е още по-жалък. В принудителната близост на затворената стая всичките им тайни, чувството им за вина и гузна съвест излизат наяве. Нищо не може да се скрие и нищо не може да се промени. Въображението на Сартър ни подготвя прекрасно за неговата прочута фраза: „Адът - това са другите“. Но крайното впечатление от пиесата е усещането за обреченост, към което ни води цялото действие: „Ти си твоят живот и нищо друго.“

„Без изход“

или защо човешките надежди възкръсват само чрез живата Надежда

Сартър отхвърля християнството, но пиесата му подканва към дълбок размисъл. Човекът е това, което е бил, а не онова, което е искал да бъде или което се надява да бъде. Внушението е, че адът започва тогава, когато изчезва надеждата. Въображението на френския драматург е бедно, за да се представи реалността на ада, защото Божият съд разобличава грешниците не просто пред очите на групи грешници, а пред всевиждащия взор на самия Бог. И все пак той ни напомня колко отчаяно се нуждаем от надежда. Докато има живот, има и надежда, казваме ние. Но ако умре надеждата, какъв живот ни остава?

Петър пише Послание на надеждата. Надеждата, която той възвестява, не е онази, която наричаме „сладка надежда“. Ние „храним“ подобни сладки надежди, защото те са особено крехки. Всъщ-

ност не очакваме да се случи онова, на което се надяваме. Но Петър пише за сигурната надежда, която пренася бъдещето в настоящето, защото се корени в миналото. Надеждата на апостола е в спасението, което идва от Бога, в избавлението ни чрез Него от греха и смъртта. Тази надежда е сигурна, защото Бог вече е осъществил това спасение „чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите“.

За Петър възкресението на Исус е реалност, променила изцяло живота му. Когато Христос умира на кръста, това слага край на всяка надежда за апостола. Тогава изпитва само горчива мъка от това, че се е отрекъл от своя Учител. Зората не му донася надежда. Когато петелът пропява, той чува ехото на своето проклятие.

Продължава на стр.2